

Dosarul nr. 3ra-1556/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: V. Sandu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: E. Palanciuc, A. Malîi, V. Clima)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecător
judecătorii

Ion Druță
Tatiana Vieru
Maria Ghervas

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Agenției Ecologice Chișinău, Inspectoratului Ecologic de Stat și a Centrului Investigații Ecologice cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Agenția Ecologică Chișinău a Inspectoratului Ecologic de Stat, s-a casat hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și s-a emis o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă:

La 29 februarie 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Ecologice Chișinău, Inspectoratului Ecologic de Stat și a Centrului Investigații Ecologice cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 11 ianuarie 2016 Agenția Ecologică Chișinău a prezentat reclamantei actul de control nr. 01-AC/C-16 din 06 ianuarie 2016, prescripția din 06 ianuarie 2016, întocmită în baza actului de control, raportul de încercări al probelor de sol nr. 378 din 29 decembrie 2015, rezultatele încercărilor probelor de sol la acest raport din 31 decembrie 2015 și evaluarea prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a întreprinderii SA „Termoelectrica” din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016, întocmite de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău, iar la 18 ianuarie 2016, reclamanta a depus la Agenția Ecologică Chișinău și Inspectoratul Ecologic de Stat cererea prealabilă nr. 79/193 din 18 ianuarie 2016, prin care a solicitat anularea actelor nominalizate, aceasta fiind remisă prin poștă în adresa Centrului Investigații Ecologice la 19 ianuarie 2016, fiind recepționată de aceasta în aceeași zi, fapt confirmat prin ștampilele aplicate pe cererea prealabilă și avizul de recepție a trimiterii poștale.

A relatat că prin scrisoarea Agenției Ecologice Chișinău nr. 01-06/294 din 15 februarie 2016, recepționată de reclamantă la 19 februarie 2016, solicitările acesteia au fost respinse, iar Inspectoratul Ecologic de Stat și Centru Investigațiilor Ecologice nu au oferit în termenul prevăzut de Lege vreun răspuns la cererea prealabilă, ce a determinat adresarea cu acțiune în judecată.

A considerat reclamanta că actele contestate contravin prevederilor legale și urmează a fi anulate, din motiv că în Serviciul combustibil (sursa nr. 1) al reclamantei, în perioada 22-23 decembrie 2015, au fost efectuate operațiuni tehnologice de pompare a păcurii din rezervorul de păcură nr. 1 în rezervorul de păcură nr. 3, iar în timpul derulării operațiunii, în legătură cu atingerea nivelului maxim de funcționare a rezervorului nr. 3, a avut loc revărsarea păcurii în cuva îndiguită a rezervorului, prevăzută în conformitate cu proiectul de construcție al rezervorului.

Astfel, în actul de control s-a indicat în lipsa vreunor probe pertinente, declarativ și abuziv că, păcura revărsată reprezintă rezervele de stat de păcură, ce nu corespunde realității, mai mult ca atât, s-a acționat conform cerințelor stabilite și a întreprins toate măsurile de rigoare pentru recuperarea păcurei revărsate în afara rezervorului în cuva special amenajată conform proiectului, păcura revărsată în afara rezervorului nr. 3 fiind localizată în cuva îndiguită a rezervorului și colectată conform schemei tehnologice de drenare și pompată în captatorul de păcură.

A mai notat reclamanta că potrivit proiectului întocmit de „Львовское Отделение Теплоэлектропроект МЭиЭ СССР” în anul 1983, zona îndiguită a rezervorului indicat este parte componentă a construcției rezervorului nr. 3 și în conformitate cu cerințele anti incendiare, la rezervoarele de stocare a produselor petroliere, pe perimetrul fiecărui rezervor este prevăzută o cuvă îndiguită, ce prezintă un sistem de terasamente îndiguite în jurul rezervoarelor pentru a limita aria de deversare a produselor petroliere. Zona din interiorul digului și suprafața cuvei îndiguite are un strat hidroizolat ce preîntâmpină pătrunderea produselor petroliere în sol. Potrivit proiectului de construcție susmenționat „Гидроизолирующий слой готовится из супесчанного грунта, тщательно перемешанного с вяжущими веществами. В качестве вяжущего вещества могут применяться жидкие нефтяные битумы, гудроны и мазуты”, iar construcția rezervorului nr. 3, inclusiv a cuvei de îndiguire, a fost recepționată pentru exploatare în baza actului de predare-primire din 17 aprilie 1984 și a actului privind lucrările ascunse, potrivit cărora lucrările au fost efectuate în conformitate cu cerințele proiectului de construcție, calitatea materialelor utilizate corespunde ГОСТ-ului și cerințelor tehnice, calitatea lucrărilor efectuate corespunde schemelor de lucru, normele și regulile SNiP au fost respectate. Aceleași acte indică că stratul hidroizolator este format din nisip cu utilizarea păcurii în calitate de liant.

Astfel, că constatarea expusă în actul de control referitoare la lipsa impermeabilității este eronată, deoarece reclamanta prin scrisoarea nr. 79/2906 din 28 decembrie 2015 a informat Inspectoratul Ecologic de Stat despre producerea revărsării nominalizate, iar în temeiul deciziei de control a Agenției Ecologice Chișinău nr. 286-DC/C-15 din 29 decembrie 2015 și a delegației de control nr. 286-DL/C-15 din 29 decembrie 2015, a oferit accesul inspectorilor de stat pentru

ecologie pe teritoriu.

A apreciat reclamanta că este nefondată invocarea în textul actului de control a mențiunilor referitoare la neadmiterea controlorilor pe teritoriul întreprinderii, în acest sens relevând că art. 21 alin. (1) lit. a) și b) al Legii privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, prevede că, controlorul are dreptul să înceapă controlul conform procedurii stabilite de prezenta lege doar în cazul când sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) prezentarea legitimației și a deciziei de control și b) înmânarea exemplarului delegației de control, respectiv, atât decizia de control, cât și delegația de control erau datate cu 29 decembrie 2015, dată la care controlorilor pârâților le-a fost asigurat accesul pe teritoriu pentru efectuarea controlului.

În aceeași ordine de idei, reclamanta a invocat că contrar actului de control, cazul revărsării păcurii din rezervor în perimetrul îndiguirii nu constituie, conform legislației în vigoare, o avarie sau poluare a mediului în condițiile art. 2 al Legii privind securitatea industrială a obiectelor industriale periculoase, deoarece în cazul dat nu au avut loc distrugerii a construcțiilor și/sau a instalațiilor tehnice utilizate la întreprindere, iar lipsa unor distrugerii a construcțiilor și/sau a instalațiilor tehnice utilizate la reclamantă denotă că în cazul dat nu a avut loc vreo avarie, concluziile contrare ale controlorilor fiind astfel nefondate.

A mai relatat că păcura revărsată din rezervorul nr. 3 în perimetrul îndiguirii special amenajate în jurul rezervorului în scopul preîntâmpinării scurgerii păcurii în mediul înconjurător a fost colectată conform schemei tehnologice de drenare și pompare în captatorul de păcură. Îndiguirea rezervorului conform proiectului este special amenajată în jurul rezervorului ca instalație de protecție a mediului, ce exclude poluarea teritoriului și a apei cu produse petroliere, iar proiectul de construcție a sectorului de păcură prevede următoarele măsuri de protecție a mediului: protecția împotriva contaminării solului (îndiguirea rezervoarelor) și protecția împotriva poluării apei (stratul hidroizolat și tasat, stația locală de epurare a apei).

În același sens reclamanta a subliniat că potrivit graficului de lucru, la 24 decembrie 2015 personalul laboratorului protecția mediului al acesteia a prelevat probe de ape reziduale evacuate în sistemul municipal de canalizare în 3 fântâni de control ale SA „Apă-Canal Chișinău” și potrivit rezultatelor analizelor de laborator, depășirea normativelor Concentrațiilor Maxime Admisibile (CMA) nu a fost depistată, ceea ce denotă că păcura revărsată din rezervorul nr. 3 în zona îndiguită a rezervorului nu a pătruns în sistemul municipal de apă, iar SA „Apă-Canal Chișinău”, la 29 decembrie 2015 a prelevat probe de ape reziduale și conform raportului de încercări nr. 1 din 30 decembrie 2015, depășirea concentrațiilor maxime admisibile nu a fost depistată, conform actului de control tehnic din 30 decembrie 2015, întocmit de întreprinderea indicată în rezultatul inspectării și controlului tehnic, s-a constatat evacuarea apelor uzate în regimul de lucru standard. La momentul inspectării nu a fost depistată nici o dereglare.

În acest context, reclamanta a apreciat că circumstanțele expuse dovedesc că influențe negative asupra resurselor acvatică nu au avut loc în urma revărsării din rezervorul nr. 3 în cuva îndiguită a acestuia, iar potrivit proiectului suprafața cuvei îndiguite a rezervorului nr. 3 este parte a construcției rezervorului și reprezintă o fundație artificială, revărsarea păcurei în limitele construcției rezervorului nu

constituie o poluare a mediului.

Totodată reclamanta a notat că potrivit FOCT-ului nr. 17.5.3.06-85, invocat de colaboratorii Centrului Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău în rezultatele încercărilor probelor de sol la raportul de încercări nr. 378 din 31 decembrie 2015 în vederea determinării pretinsului grad de poluare a solului din cuva îndiguită a rezervorului nr. 3, acesta reglementează cerințele față de altă categorie de sol decât cea constatată în raportul nominalizat, și anume cerințele privind descoperirea solului fertil la executarea lucrărilor de terasament pentru utilizarea ulterioară la terenurile neproductive și terenurile recultivate.

În cazul dat, fundația artificială din cuva rezervorului nr. 3 nu constituie sol fertil, și nici nu poate fi utilizată la terenurile neproductive și pentru recultivarea terenurilor. Mai mult decât atât, pct. 4 al FOCT-ului nr. 17.5.3.06-85 prevede expres că acesta nu stabilește normele de descoperire a stratului de sol în cazul necorespunderii acestuia FOCT-ului nr. 17.5.3.05-84, ce reglementează recultivarea pământului cu sol fertil, adică altul decât cel din interiorul cuvei indicate mai sus. Astfel, reclamanta concluziona că revărsarea păcurii din rezervorul nr. 3 în limita zonei îndiguite/cuvei acestuia, nu a constituit nici avarie, nici poluare accidentală a mediului, astfel încât dispozițiile art. 32 lit. e) al Legii privind protecția mediului referitoare la înștiințarea imediată a autorităților de mediu nu sunt aplicabile cazului dat.

A mai invocat reclamanta că, în baza actelor normative în vigoare, cazul nominalizat nu a constituit nici avarie, nici poluare accidentală a mediului, păcura revărsată din rezervorul nr. 3 fiind localizată în zona îndiguită a rezervorului, construită conform proiectului, motiv pentru care reclamanta avea doar obligația de a colecta păcura revărsată din rezervorul nr. 3 în zona indicată, obligație ce a fost executată ca urmare a colectării acesteia conform schemei tehnologice de drenare și pompării în captatorul de păcură și, astfel, în opinia reclamantei aceasta nu a încălcat prevederile art. 32 lit. f) al Legii privind protecția mediului, după cum invocă controlorii în actul de control contestat, motive pentru care trimiterile în actul de control la dispozițiile art. 145 Cod contravențional sunt ilegale.

A susținut că în actul de control sunt expuse concluzii ce nu sunt confirmate prin probe pertinente, astfel încât actul dat contravine prevederilor art. 28 alin. (2) lit. h)-j) al Legii privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, deoarece în actul de control nu sunt indicate probele referitoare la concluziile privind cauza producerii revărsării păcurei, la rambleierea cu sol potențial fertil a păcurei revărsate și la modul de determinare a suprafeței cuvei aferente rezervorului nr. 3 și nr. 4 acoperite cu păcura revărsată. Suprafața cuvei îndiguite pe care s-a revărsat păcura constituie 618 m.p. în cuva rezervorului nr. 3 și de 100 m.p. în cuva rezervorului nr. 4, astfel încât datele contrare expuse în actul de control din 06 ianuarie 2016 contravin situației de fapt.

Totodată, a invocat că în act nu au fost indicate care anume hotărâri și dispoziții ale ministerelor, departamentelor și autorităților administrației publice locale referitoare la problemele protecției mediului ar fi fost încălcate de către reclamantă, care informații nu au fost prezentate autorităților pentru mediu, care condiții corespunzătoare nu au fost respectate pentru prevenirea poluării mediului cu substanțe toxice, volatile, corozive, inflamabile sau cu pulberi de orice fel în timpul transportării și păstrării lor și nici dacă a avut loc îngroparea și depozitarea

în spații subterane a unor deșeuri solide, lichide și gazoase, chimice și radioactive, ce pot polua resursele subsolului și deteriora calitatea acestora.

Referitor la evaluarea prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a SA „Termoelectrica” din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016, reclamanta a menționat că acesta contravine raportului de încercări a probelor de sol nr. 378 din 29 decembrie 2015 și rezultatelor încercărilor probelor de sol la acest raport din 31 decembrie 2015, deoarece potrivit acestora comanda de analiză determinată prin raport și rezultatele încercărilor a fost la produsele petroliere, fără a fi dispusă stabilirea bonității solului, fiind întocmit în baza unor date neconfirmate referitoare la suprafața cuvelor rezervorului nr. 3 pretins acoperită cu păcură. La fel, prelevarea probelor de sol pentru analiză a fost efectuată în perimetrul cuvelor de îndiguire, care, potrivit proiectului, este format din stratul hidroizolat tasat, ce constă din sol amestecat cu păcură cu o adâncime de până la 4,0 m. și, astfel, reclamanta consideră că concluzia expusă în rezultatele încercărilor probelor de sol din 31 decembrie 2015 referitoare la poluarea solului până la adâncimea de 20 cm. este greșită, deoarece solul examinat deja conținea, conform proiectului de construcție, produse petroliere în calitate de liant al stratului hidroizolator.

A mai apreciat că este eronată și concluzia expusă în evaluarea prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a reclamantei din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016 referitoare la adâncimea pretinsă a fi fost poluată a solului din interiorul cuvelor de îndiguire, deoarece instrucțiunea privind evaluarea prejudiciului cauzat resurselor de sol din 08 iunie 2004, pus la baza evaluării nominalizate, nu este aplicabilă situației date, cu atât mai mult cu cât pct. 20 al aceleiași Instrucțiuni stipulează că prejudiciul cauzat resurselor de sol de poluare se determină în caz de poluare a solului (evacuărilor și degajărilor substanțelor poluante) în baza datelor studiului și analizelor de laborator în comparație cu datele cercetărilor și analizelor precedente, lipsă în cazul dat.

A afirmat reclamanta că sunt lovite de nulitate și raportul de încercări a probelor de sol nr. 378 din 29 decembrie 2015, rezultatele încercărilor probelor de sol la acest raport din 31 decembrie 2015 și evaluarea prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a întreprinderii SA „Termoelectrica” din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016, întocmite de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău pentru motivele invocate.

În lumina celor expuse, reclamanta SA „Termoelectrica” a solicitat anularea actului de control nr. 06-AC/C-16 din 06 ianuarie 2016, întocmit de Agenția Ecologică Chișinău; anularea prescripției întocmite de Agenția Ecologică Chișinău la 06 ianuarie 2016 în baza actului de control nr. 06-AC/C-16 din 06 ianuarie 2016, anularea raportului de încercări a probelor de sol nr. 378 din 29 decembrie 2015 și a rezultatelor încercărilor probelor de sol la acest raport din 31 decembrie 2015, întocmit de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău, anularea evaluării prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a întreprinderii SA „Termoelectrica” din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016, întocmit de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 29 noiembrie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” s-a admis, s-a anulat actul de control nr. 06-AC/C-16 din 06 ianuarie 2016, întocmit de Agenția Ecologică Chișinău, prescripția întocmită de Agenția Ecologică Chișinău la 06 ianuarie 2016 în baza actului de control nr. 06-AC/C-16 din 06 ianuarie 2016, raportul de încercări a probelor de sol nr. 378 din 29 decembrie 2015 și rezultatele încercărilor probelor de sol la acest raport din 31 decembrie 2015, întocmit de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău, actul de evaluare a prejudiciului cauzat resurselor de sol prin poluarea cu substanțe chimice pe teritoriul bazei petroliere a întreprinderii SA „Termoelectrica” din str. Transnistriei, mun. Chișinău, nr. 01/12-3 din 11 ianuarie 2016, întocmit de Centrul Investigații Ecologice a Agenției Ecologice Chișinău, ca fiind emise contrar prevederilor legale.

Prin decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Agenția Ecologică Chișinău a Inspectoratului Ecologic de Stat, s-a casat hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, și s-a emis o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de SA „Termoelectrica” s-a respins ca neîntemeiată.

La 10 septembrie 2018 SA „Termoelectrica” a declarat recurs împotriva deciziei din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului, cu trimitere la prevederile art. 432 alin. (2) lit. a), c) CPC, recurentul a reiterat circumstanțele expuse în fața instanțelor ierarhic inferioare, indicând că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 32, 52, 71 din Legea privind protecția mediului și art. 28 din Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, precum și nu a aplicat prevederile art. 2 din Legea privind securitatea industrială a obiectelor industriale periculoase și art. 26 lit. c) din Legea contenciosului administrativ.

Astfel, recurentul a solicitat casarea deciziei din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 29 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 16 noiembrie 2018 Inspectoratul Ecologic de Stat a depus referință la recurs, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de SA „Termoelectrica” ca indamisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 16 mai 2018.

În baza înscrisurilor anexate la materialele cauzei, Completul conchide că decizia contestată a fost expediată la 05 iulie 2018 (f.d. 214, vol. I), iar recursul a fost depus la 10 septembrie 2018 (f.d. 1, vol. II). Totodată, reieșind din scrisoarea de însoțire a deciziei expediată recurentului, se deduce că, potrivit ștampilei de intrare aplicată pe aceasta, SA „Termoelectrica” a recepționat prezenta decizie la 12 iulie 2018 (f.d. 9, vol. II), fapt confirmat în conținutul recursului.

Astfel, luând în considerare cele menționate, se consideră că cererea dedusă judecătorei a fost declarată în termenul legal de 2 luni, prevăzut de art. 434 alin. (1) CPC.

În acest sens CtEDO a admis faptul că instituirea unor termene pentru sesizarea

instanței este o cale de realizarea a unei bune administrări a justiției, cu condiția ca impunerea acestora să nu lezeze dreptul de acces la justiție în substanța sa. De aceea, Curtea a constatat că impunerea unui termen de recurs care să curgă de la data pronunțării hotărârii, pe care părțile nu o cunosc întotdeauna, și de la data depunerii hotărârii la grefa instanței care a pronunțat-o este dovada unui formalism excesiv care a condus la anularea, în substanță, a posibilității reclamantului de a sesiza o instanță.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a RM consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a actului judecătoresc recurat.

Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (*hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016*).

Din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SA „Termoelectrica”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Ion Druță

judecătorii

Tatiana Vieru

Maria Ghervas